

Läsartext: Alla barn måste få möjlighet att ägna sig åt de idrotter de vill syssla med

Att anställa folk inom föreningslivet är en långsiktig investering som man inte kan utvärdera efter ett ynka år, utan det krävs mer än så, skriver Jörgen Olsson. Bild: rn E. Borgen

Apropå förra helgens artiklar i Sydsvenskan om olikheter inom idrotten.

Är verkligen idrotten öppen för alla? Har alla barn samma möjlighet att testa på stadens idrottsutbud? Kan idrotten bedrivas på samma sätt 2020 som den gjordes för en 25–30 år sedan? Om idrott bedrivs på rätt sätt, då gör den underverk och räddar många människor från till exempel gängrelaterad kriminalitet eller annan dysfunktionell tillhörighet. Vissa politiker och partier efterfrågar bara hårdare straff och fängelse för att lösa detta gigantiska problem, vilket är en väldig kortsiktig lösning. Jämförelsen är lika dum som att hävda att barnaga är bra, för då kommer våra barn/ungdomar förstå och inse konsekvenserna av sitt handlande? Absurd tanke, eller hur? Visst ska det finnas fängelsestraff, men det är inte det som är det mest primära.

När fängelsestraff kommer på tapeten, då är skadan tyvärr redan fullbordad. Det viktigaste är allt "förarbete". Att barn och unga blir bemötta på ett positivt sätt under deras uppväxtår. Det våra politiker och beslutsfattare måste inse, är att vi inte kan driva idrottsföreningar såsom man gjorde på 70–80-talen, det vill säga på ideell basis. Att arbeta ideellt står inte högt på listan idag i vårt individualistiska samhälle. De som får betala ett högt pris i egoismens tid, det är våra barn. Idrotten kan rädda många barn från kriminalitet och våld, men det gäller att fånga upp barnen i ett tidigt skede.

Det sägs även att idrotten är öppen för alla, men det stämmer inte på långa vägar. Det krävs många gånger en stor plånbok från barnens föräldrar, och även ett stort kontaktnät för att barnen ska få en chans att få tillträde in i vissa lag eller sporter. Allt från orimligt dyra medlems- eller träningsavgifter, till skyhöga materialkostnader gör så att idrotten blir mer och mer ojämlig i vårt samhälle. Idrott är som sagt inte för alla, inte på långa vägar.

Politiker och beslutsfattare står vid sidan av, och ser att denna klyfta bara växer och blir större. Sedan ställer vi oss frågan varför gängkriminalitet, våld, droger och psykisk ohälsa ökar i vårt land. Idrotten ska inte ta på sig hela skulden för detta problem, men ett stort sådant. Idag krävs det anställd personal, och då inte vem som helst, utan det krävs rätt folk på rätt plats. Med rätt folk menas förebilder som står för pondus, förståelse och pålitlighet. Många i Malmö är trötta på alla vistidsprojekt som startas om och om igen, och då oftast i stadens ytterområden. Det går inte att göra underverk under en projekttid på exempel ett år. När ska våra beslutsfattare inse att vi måste arbeta på lång sikt, och släppa dessa intensiva kortsiktiga lösningar.

Att anställa människor kostar givetvis skattepengar. Men i motsats till vad människor kostar som lever i utanförskap med till exempel droger, brott, negativa gängkonstellationer och psykisk ohälsa i alla dess former, så är slutkostnaden minimal i jämförelse. Att anställa folk inom föreningslivet är en långsiktig investering som man inte kan utvärdera efter ett ynka år, utan det krävs mer än så. Vi tillsammans måste bryta klassamhället inom idrotten. Alla barn ska få rätt att delta i den idrott som man vill, och inte stå tillbaks på grund av att deras förälder inte har råd med terminsavgifter eller utrustning. Idrottsklubbar måste öppna upp för alla barn och ungdomar, och inte stänga några dörrar för någon. Sedan vill jag uppmana kommuner, företag och andra instanser att satsa mer pengar på att anställa personer till Sveriges föreningar och dess verksamheter.

Jörgen Olsson

Konsulent/tränare Limhamns Brottarklubb